

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Fostbrødrelaget

Citation: Ploug, Carl: "Fostbrødrelaget", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 107.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-plough01-shoot-workid65401/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Føstbrødrelaget.

Da Kæmpelivets trodsige Gestalter
Igjennem Norden skred med tunge Trin,
Da Blod var Dug paa høje Guders Alter,
Var Daabens Vand og Nadverbordets Vin,
Da Bjarkemaalet var de Frommes Psalter,
Og Rotas Spyd i Himlen lukked ind;
Da Kamp var Pligt, da Dyd var Læg med Livet,
Da Magt og Ros den vilde Kraft var givet —

Da var der dog en Skik, som vidner silde,
At under Brynjens haarde Plade sprang
En ædel Følelses frugtbare Kilde;
Som lokked frem et Bed af Blomster milde
Paa mangen Kæmpes blodbestænkte Gang,
Og toner til os med melodisk Klang
Igjennem Tidens Mulm og Vaabenbraget;
Og denne Skik, det var --- Føstbrødrelaget.

Naar tvende Kæmper havde hvilet spæde
Engang ved samme moderlige Barm,
Og havde skiftet fælles Barndomsglæde
Og Fad og Bænk og Arnekrogen varm

— Naar de som Mænd i Livet skulde træde,
Saa ridsede de op hinandens Arra,
Og, som de røde Straaler blandtes sammen,
De svor at dele Kaar i Sorg og Garamen.

Og denne Ed blev endnu aldrig svegen,
Saalidt i Ungdoms Vaar og Manddoms Høst,
Som naar i Vinter Livets Kraft var vegen,
Saalidt i Hjemmet, som paa fremmed Kyst,
Saalidt i fredlyst Ring, som Hildurslegen;
Ja, selv af Døden blev den sjældent løst:
De Dødes Troskab var det smukt at hædre,
Og Sønner den forplanted efter Fædre.

Den blev ej glemt, om deres Veje skiltes:
Naar stolt den ene sad i Kongehal,
Mens fjernt den anden mellem Folket stilles;
Naar sødt i Elskovs Favn den ene hildtes;
Imens den anden fulgte Lurens Gjald;
Naar højt mod Nørd den Ene slog sit Tjald,
Imens den Anden over Hav og Sunde
Paa Vikingsnekken fløj mod Sydens Lande.

Og var den Ene truet af en Fare,
Og naa'de Rygtet til hans Broder hen,
Da turde han ej Mod og Møje spare,
Før frelst og fri hans Broder var igjen;

Men blev den ene dog af Fjende slagen,
Tilhørte Hævnen kun den anden Ven,
Og naar mod Staal og Lue den var tagen,
Var broderløst ham Livet intet værd,
— Da styrted han sig i sit eget Sværd.

Den Tid forgik — en anden er oprundet,
Da Livet styres af en anden Magt,
Da Aandens Sol udfoldet har sin Pragt,
Og Styrken er ej mer til Armen bundet;
Men med den gamle Tid er ej forsvundet
Hvad skjøn og herlig Daad den har fuldbragt.
Nej! — Hvad den handlede stort og ædelt tænkte,
Det Arven er, som Fædrene os skænkte.

Og se, — Fostbrødrølaget er ej slukket
Af tunge Seklers skæbnesvangre Storm;
Fornegtet, glemt, forbrudt og sønderhugget,
Mens Livet gjæred uden Maal og Norm,
Dets skjønne Tanke atter er opdukket
Af Tidens Strømning i en bedre Form;
Det knytter nu ej Faa, men Millioner,
Det binder Enkeltmænd ej, men — Nationer.

Os Tre har jo den samme Moder ammet,
Det ættestore, minderrige Nord,
Hvis høje Isse er af Sneen flammet,
Hvis Midje svulmer af en Blomsterflor;
Vor Barndom trykked jo de samme Spor,
Og samme Livets Kald vi har anammet;
Vort Blod er blandet alt fra Fødsels Stund,
Dets Kjendemærke klinger fra vor Mund.

Og paa vor Pagt den nye Aand har trykket
Sit stærke Indsegl og sin lyse Glands;
Har en af os for den et Tempel bygget,
Det er de Andres da, saagodtsom hans;
Har en af os sig vundet Kunstens Krands,
Da er af den de Andres Tinding smykket;
Og af vor Saga har vi hver sin Del,
Men kun som Fælleseje er den hel.

Og kommer til den Enc Nød og Smerte,
Som nager Sjælen med sin skarpe Taud,
Da røres ikke blot de Andres Hjerte,
Men virksom iler Hjælpen over Land:
Og naar da Byrden af en Broder lettes,
Naar Savn og Hunger af hans Rigdom mættes,
Da skyder Pagtens Palme Spirer ny,
Og breder over ufødt Slægt sit Ly.

Men — om det staar i mørke Norners Villie,
At Nordens Stjerne dale skal engang,
Og fremmed Fylking trampe ned dets Tillie,
— Da skal vi flokkes paa den samme Vang,
Og da — det veed vi vist — Fostbrødrelandet
Sin sidste Prøve skal bestaa i Slaget,
Og det skal vorde meldt i Skrift og Sang:
At vi var tro i Lykken som i Nøden,
At vi var tre i Livet, een i Døden!

Opraab.

Mit Folk! hvor er din Fortids Magt,
Da Nordens Laude Lov Du gav
Og spejled trænde Kroners Pragt
I Østersø og Vesterhav?
Er Danmarks Løve, træet og spag,
Indslumret paa sit øde Leje,
Og tør ej for sit sidste Eje
Den vove nu det sidste Slag?

Mit Folk! hvor er dit Hædersnavn,
Som Sværdene paa Valen sang,
Som, luende fra Vikingstavn,
Sig til Europas Grændse svang?